

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4073/2024
29.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Крагујевац, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Крагујевцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1725/24 од 02.10.2024. године, у седници одржаној 29.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1725/24 од 02.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1725/24 од 02.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1725/24 од 02.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 896/23 од 08.07.2024. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати разлику до минималне зараде за период од 01.09.2019. године закључно са 31.12.2020. године у одређеним месечним износима, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, све ближе наведено у ставу првом изреке првостепене пресуде и обавезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 16.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о раду, Закона о систему плата запослених у јавном сектору, Закона о платама у државним органима и јавним службама, Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, Уредбе о корективном коефицијенту, највишем процентуалном увећању основне плате, критеријумима и мерилима за део плате који се остварује по основу радног учинка као и начину обрачуна плате запослених у здравственим установама и Посебних колективних уговора за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајна и јединица локалне самоуправе, важећих у спорном периоду, одбијен је тужбени захтев за исплату разлике до минималне зараде за период од 01.09.2019. године закључно са 31.12.2020. године. Оценом доказа изведених у поступку, пре свега налаза и мишљења судског вештака економско финансијске струке, утврђено је да је тужена тужиоцу у утуженом периоду поред основне плате, за сваки месец исплатила и део плате по основу радног учинка (капитација- који не представља увећану зараду), да се радни учинак мора узети у обзир приликом поређења тако исплаћене плате тужиоцу у односу на минималну зараду и да не постоји разлика мање исплаћене зараде тужиоцу у односу на минималну зараду, јер је у сваком месецу утуженог периода тужени тужиоцу исплаћивао зараду у једнаком или вишем износу од минималне зараде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 31.10.2022. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 12.331,38 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Марина Милановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић